

Læsning:

Epistlen skriver apostlen Paulus til filipperne:

I skal have det sind over for hinanden, som var i Kristus Jesus, han, som havde Guds skikkelse, regnede det ikke for et rov at være lige med Gud, men gav afkald på det, tog en tjeners skikkelse på og blev mennesker lig; og da han var trådt frem som et menneske, ydmygede han sig og blev lydlig indtil døden, ja, døden på et kors. Derfor har Gud højt ophøjet ham og skænket ham navnet over alle navne, for at i Jesu navn hvert knæ skal bøje sig, i himlen og på jorden og under jorden, og hver tunge bekende: Jesus Kristus er Herre, til Gud Faders ære.

Filipperbrevet 2,5-11

Læsning:

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus: Da de nærmede sig Jerusalem og kom til Betfage ved Oliebjerget, sendte Jesus to disciple af sted og sagde til dem: »Gå ind i landsbyen heroverfor, og I vil straks finde et æsel, som står bundet med sit føl. Løs dem, og kom med dem. Og hvis nogen spørger jer om noget, skal I svare: Herren har brug for dem, men vil straks sende dem tilbage.« Det skete, for at det skulle opfyldes, som er talt ved profeten, der siger: »Sig til Zions datter: Se, din konge kommer til dig, sagtmodig, ridende på et æsel og på et trækdyrs føl.« Disciplene gik hen og gjorde, som Jesus havde pålagt dem. De kom med æslet og føllet og lagde deres kapper på dem, og han satte sig derpå. Den store folkeskare bredte deres kapper ud på vejen, andre skar grene af træerne og strøede dem på vejen. Og skarerne, som gik foran ham, og de, der fulgte efter, råbte: »Hosianna, Davids søn! Velsignet være han, som kommer, i Herrens navn! Hosianna i det højeste!«

Matthæusevangeliet 21,1-9

Prædiken:

Det er palmesøndag.

I Faderens og Sønnens og Helligåndens navn, Amen!

Det hænder, at vi tager os tid til at stoppe op og tænke. Ikke altid – for meget er rutiner, som vi ikke behøver at spekulere over. Vi gør bare, hvad vi skal, mens dagen skrider frem.

Og andre gange har vi travlt, og vi ved nøjagtig, hvad vi er nødt til at få fra hånden: Så skal dét ske, og så skal dét ske, og det skal være færdigt før ... et eller andet tidspunkt. Og der er bestemt heller ikke tid til at reflektere over tingene.

Men så – ja så kan det pludselig hænde, at vi får en tanke, der ikke vil give slip: Hvorfor er det lige, at jeg gør det her?

Eller – næsten endnu værre – er det virkelig rigtigt af mig at gøre sådan?

Sådan nogle tanker kan gøre ondt, hvis vi ikke straks skyder dem fra os. Men på den anden side – de kan også gøre os klogere og give os mere mod på at leve livet, så vi kan se os selv i øjnene.

Jesus rider på sit æsel – smilende og glad, tiljublet af menneskemængden. Men han rider direkte i døden – og han ved det!

Hvorfor gør han det?

Sådan er der mange, der har spurgt sig selv. Det ville have været så nemt at vende æslet og tage tilbage – tilbage til det liv, han havde ført i nogle år. Som gjorde ham kendt og respekteret. Også ilde lidt i nogle grupper, men dem kan man jo være ligeglad med.

Hvad er det, der gør, at han tager sin skæbne på sig uden at protestere?

Ingen kan give et sandt svar på det spørgsmål – selvom mange har prøvet. Hver især må leve sig ind i historien og finde svaret i sit eget hjerte.

Men havde han gjort, som flertallet af os formentlige ville have gjort – så havde han reddet livet, men tabt sit rige. Vi havde ikke kendt ham, og vi havde ikke haft en forståelse af, at Gud lod sig føde som menneske og var menneske med alt, hvad det indebærer af kærlighed og smerte.

Den gængse forklaring er netop, at Guds plan skete fyldest, og at Sønnen naturligvis ikke spænder ben for Faderen.

Men tilbage står det svære spørgsmål om, hvorfor Gud dog ofrer sin Søn på den grusomme måde. Det vil jeg imidlertid ikke svare på i dag – det hører til påskeprædikenerne i den kommende uge, så hvis I vil høre mere om det, må I altså hænge på!

Til gengæld vil jeg gerne blive lidt længere ved det, at Jesus netop ikke gør, som vi andre ville have gjort. Han kender planen, og han ved, hvad hans rolle er. Derfor rider han afsted på sit æsel.

Og skal vi forstå det, så må vi tænke problemet ind i vores eget liv. Det er dog trods alt sjældent, at vi står i et dilemma af tilsvarende eksistentielle dimensioner. Men det er slet ikke så sjældent, at vi gør noget, hvorved vi risikerer os selv.

En situation, der har været aktuel for mig – og for mange andre i det forløbne år – er den forpligtelse, vi har til at tage vare på mennesker omkring os, selvom det medfører en sygdomsrisiko.

Forældre til coronasyge børn kunne jo ikke drømme om at lade børnene ligge alene bag en låset dør, indtil de var smittefri. Jeg hørte netop i går om en mor, der passede sine to sønner, der heldigvis hurtigt var igennem sygdommen uden men. Men moderen selv – hun blev smittet og fik det virkelig slemt. Det værste er dog, at hun har eftervirkninger af ret alvorlig art.

Men fortryder denne mor, at hun tog sig af sine børn? Næppe.

Hun red så at sige til Jerusalem med åbne øjne – og ville gøre det igen, hvis det blev nødvendigt.

Men det er ikke den eneste mulighed for at komme i problemer for os mennesker. Kender man til, at noget er rivende galt – fx på sin arbejdsplads – så har vi naturligvis en forpligtelse til at råbe op og sige fra.

Det gør vi ikke altid, for det indebærer en risiko for os selv.

Vi kan blive fyret – eller måske endnu værre: Vi kan blive uglest og mobbet ud af vores job. Og det er slemt.

Alligevel er der en gruppe hverdagshelte, der råber op. De fortæller om kritisable forhold på plejehjem. Om returkommissioner i forsvaret eller om mandatsvig i kommunale instanser og byråd.

De risikerer deres livsgrundlag – men samtidig ved de, at det er nødvendigt. Kun ved at se det onde i øjnene kan vi nemlig skabe en bedre verden.

Sidste år skulle vi have fejret 75-året for befrielsen. Det blev ikke til noget, men dér kunne vi have talt om, hvad vi selv ville have gjort, hvis vi havde været i vores forældres sted. Ville vi have gjort modstand mod besættelsesmagten? Ville vi have hjulpet med ved at skjule jøder, romaer og kommunister – og måske hjælpe dem til flugt? Eller ville vi have købt svinekød og kaffe på den sorte børs?

Men man behøver ikke at være en stor helt for at havne i en samvittighedskrise. Leverer vi altid det tilbage, vi har lånt? Ringer vi og undskylder, når vi har overtrådt andres grænser? Svarer vi altid helt sandfærdigt, når vi bliver spurgt om noget?

Det er nok de færreste, der vil kunne svare ja til det med god samvittighed. Tit vælger vi de nemme løsninger – og i de allerfleste tilfælde betyder det ikke spor.

Men problemet er bare, at de nemme løsninger bliver en slags 'standard' i vores liv. Det er sværere at vælge det rette (og besværlige), hvis vi har vænnet os til, at ingenting tynger os i dagligdagen. Der sker tit det, at vi inde i os selv argumenterer med, at "lige hér kan vi tage en genvej. Men vi vil helt bestemt tage hovedvejen, hvis det virkelig betyder noget!"

Lad os håbe, at det holder, hvis vi havner i den situation. Men lad os øve os i at tage det rette valg ved at gøre, hvad der er rigtigt – også i de små prøvelser. Så er vi bedre rustet til at ride ind i Jerusalem, hvis den situation skulle opstå.

Amen!